

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4.

Ljubljana, dné 1. aprila 1904.

XII. tečaj.

Cvetka ob križu.

Na poljani širni
Križ lesen stoji,
Na lesenem križu
Krist prubit visi.

Pod njegovim križem
Zvončki sanjajo,
Glavice nedolžne
Kristu klanjajo.

Ah, do smrti mučen
Nagnil je glavó,
Sveta kri njegova
Kaplja na zemljó.

Aj, to niso cvetke,
Ki tam klijejo,
Solčni žarki niso,
Ki tam sijejo.

Duše so nedolžne
K Jezusu kipe,
Srca so otroška,
Jezusa časte!

Blagoja.

Vpričo Boga!

4. V cerkvi.

Cesarji in kralji imajo velike palače in v njih mnogo raznovrstnih lepih sob in soban, katere so odločene v razne namene. V eni vladar spi, v drugi dela po dnevi in rešuje vladne zadeve, v tretji obeduje itd. Posebno ima pa odločene sobe in sobane za vzprejemanje onih ljudi, kateri imajo osebno kaj opraviti z vladarjem: prositi ga kaj, zahvaliti se mu za kako milost, ali mu častitati itd.

Tudi nebeški Kralj, ki je ves svet njegovo bivališče, nebo in zemlja njegova prekrasna palača, si je odbral posebne kraje, kjer hoče, da bi ga hodili častiti, prositi, zahvaljevat. To je določil ne toliko radi samega sebe, marveč radi nas ljudi, ker je za nas tako najbolj primerno. Take kraje, kjer hoče ljubi Bog še na poseben način biti navzoč, imenujemo svetišča, cerkve in kapelice. Da se ločijo od človeških bivališč in se rabijo samo za službo božjo, morajo biti posvečena ali vsaj blagoslovljena.

Predpoda takih posvečenih krajev je bil oni prostor, kjer je prenočil očak Jakob, ko je šel k Labanu; goreči grm, ki ga je zagledal Mojzes v puščavi; sveti šotor in tempelj, ki so ju z velikimi stroški vsled božjega povelja napravili Izraelci.

Na omenjenem potovanju je Jakob v sanjah videl lestev postavljeno, ki se je z vrhom dotikala neba in so angeli po nji dol in gor hodili, na vrhu pa je bil Bog sam, ki mu je govoril tolazilne besede. Ko se prebudi, vzklikne: „Resnično, Gospod je na tem kraju... Kako strašen je ta kraj? Tukaj ni drugega kot hiša božja in vrata nebeška!“

Strašen se je zdel očaku ta kraj, ker se mu je v sanjah prikazal Gospod med svojimi služabniki in govoril ž njim, ali ni veliko svetejši in strašnejši kraj vsaka cerkev, kjer Jezus Kristus, božji Sin, bistveno in osebno stanuje noč in dan med nami in ga vedno obdajajo nebeški angeli! Zato piše sv. Bernard: „Po pravici svete imenujem te zidove, ki so jih škofje

posvetili v božjem imenu, po pravici imenujem sveto to hišo, ki Jezus Kristus sam prebiva v nji na altarju in angeli neprenehoma stražijo Najsvetejše v tabernaklju!“ Pa tudi občestvo svetnikov se v cerkvi razodeva na poseben način. Torej s svetim strahom prihajajmo v cerkev in svet strah navdajaj naša srca, dokler smo v svetišču Gospodovem! Sv. Martina je tako prešinjal ta sveti strah, da se je kar tresel, ko je stopil v cerkev.

Enako vzpodbuden je za nas dogodek o čudežnem grmu v puščavi, ki je gorel in ne zgorel, ki je Bog sam iz njega naznanil svojo pričujočnost Mojzesu in ga opomnil, kako spoštljivo naj se vede. „Sezuj svoje čevlje,“ mu pravi, „zakaj kraj, kjer stojiš, je sveta zemlja!“ Mojzes poln svetega strahu, zakrije svoje obličje; zakaj ni si upal pogledati v Boga. — Še vse svetejši kraj nam kaže v naših cerkvah ona luč, ki tudi gori pa ne pogori — večna luč — namreč tabernakelj, bivališče našega nebeškega Kralja. Spomni se torej vselej Mojzesa in gorečega grma, kadar stopiš v cerkev in zagledaš to milobno brlečo lučico pred altarjem. Tudi tvoje srce naj spreleti sveti strah, kakor Mojzesa; saj je tudi tukaj, kakor bi od večne luči sem klical božji glas: „Tukaj so svetla tla!“ Oj skrbi, da se zavedaš v cerkvi božje pričujočnosti in se vedeš vselej dostojno. Čevljev ti sicer ni treba sezuvati, ko stopiš v hišo božjo, pač pa moraš zunaj pustiti vse posvetne misli. Tudi obraza ti ni treba zakrivati pri službi božji, a zatajevati moraš svoje oči in se ne radovedno ozirati okrog!

Jakobu na polju in Mojzesu v puščavi je Bog le enkrat na tako izreden način pokazal svojo navzočnost. Stalno pa je hotel na sličen način bivati med Izraelci v svetem šotoru in potem v Jeruzalemskem templju. Ne bom vam natančneje opisoval teh božjih svetišč, in tudi ne pravil, kako zelo spoštljivo so se movali duhovniki vesti v njih, marveč le to vam omenim, kako resnobno je Zveličar sam zahteval spodobno vedenje s tem svetišču Gospodovem. Jezus, ki je bil tako krotkega srca, ki je le z mirno besedo zavrnil drznega hlapca, ki ga je pred sodniki udaril za uho,

ki se ni ustavljal, ko so ga v smrt obsodili, mu nakladali težki križ in ga neusmiljeno pribijali nanj, ta neskončno krotki Jezus ni mogel mirno gledati oskrunjevalcev svetega templja. Ni mu bila zadosti rezka svarilna beseda: „Hiša mojega Očeta je hiša molitve, vi pa ste jo storili jamo razbojnikov!“ marveč — česar ni storil nikdar v svojem življenju — s tepežnico, iz vrvi spleteno, jih je nagnal iz svetišča Gospodovega!

Strašnejšega svarila bi tudi sveto pismo ne moglo povedati onim brezbožnežem, ki se celo v cerkvi — vpricho neskončno svetega Boga, vpricho nebeških množic — ne znajo ali nočejo lepo in dostojno vesti!

Natančnejše navodilo, kako se je treba vesti v cerkvi, ti podaja knjižica „Spodobno vedenje v cerkvi“. Le pridno jo prebiraj in se zvesto ravnaj po njenih naukih!

Za veliki petek.

Iz starodavnih časov se pripoveduje to-le: Hudodelnik je bil obsojen v smrt; divje zveri naj bi ga raztrgale. Že se je na morišču — v gledališču — nabralo tisoče ljudi; tudi kralj je prišel. Zdaj privedejo ubogega grešnika; ves se trese v smrtnem strahu; zakaj kmalu kmalu ga bodo divje zveri raztrgale z ostrimi kremplji in razmesarile z nabrušenimi zobmi. Že je zabučal trombe glas, znamenje, da se ima pričeti grozoviti prizor. Vrata zverinjaka se odpro, vse je tiho, vseh oči so obrnjene proti zverinjaku, vse čaka, kdaj plane kruta zverinjad na ubogo žrtev. Toda — kaj se je zgodilo? Kaj pomeni to strmenje osuple množice? — Mesto divje zveri priskaklja belo jagnjiče in se dobrika obsojencu. Okrog vrata ima privezan trak in na traku napis: „Kralj te je pomilostil.“ Ubogi grešnik skoro ne more verjeti svojim očem. „Ali je mogoče?“ vzklikne, „torej mi ni treba umreti? Torej pomiloščen?“ Potlej pade na kolena in nepopisno hvaležen povzdigne oči in

roke proti kralju in zakliče: „Hvala ti, preblagi knez, tisočera hvala! Nikdar ne pozabim tvoje milosti!“

Mladi čitatelj, ali si že opazil, da ta dogodba govori o nas? Vsi — z Adamom na čelu — smo zaslužili smrt, pa ne take, da bi nas raztrgale navadne zveri, to bi bila še sreča, prestalo bi se kar nagloma. Ne, zaslužili smo večno smrt; hudobni duhovi nas bi bili zgrabili in terali v peklenško brezno ter nas ne izpustili nikdar več! Toda — „glejte Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta!“ Jezus Kristus je šel na goro Kalvarijo — božje Jagnje nas je rešilo, ž njegovo rešnjo krvjo je zapisano: Pomiloščeni! rešeni!

Oh, kako naj se dostojno zahvalimo za nepopisno veliko dobroto — za milost Velikega petka!?

Mlada veljaka.

I.

do ga ni poznal županovega Ivana? In če ga nisi poznal, videl si ga lahko vsako nedeljo pred altarjem v rdečem krilcu in v beli srajčki. Bil je cerkveni strežnik. Učne glave je bil in vsako stvar si je dobro zapomnil, posebno vse ono, kar je bilo zanj.

Bilo je pozno jeseni — ali pa kar naravnost recimo, zgodaj po zimi — ko pride, k županovim brkast, rejen mož in postavi močno okovano palico zakrivljenko v kot in naroči pol litra vina. Na županovi hiši namreč visi tudi smrkov šop v znamenje, da točijo oče župan vino. Mož je bil trgovec s pitanimi prešiči, zato je izpraševal gostilničarja, pri katerih hišah bi bilo dobiti takega blaga. Par dni je hodil od hiše do hiše, preden je nakupil dovolj.

Županov Ivan ni zamudil nobene besede tujega moža, in nobena kupčija se ni sklenila brez njega.

Ogledal si je trgovca od nog do glave in zapomnil si je vsako njegovo kretnjo.

Ni bil še tudi mož popolno iz vasi, že prikoraka Ivan v visokih bratovih škornjah, z velikim klobukom na glavi in z gorjačo v roki proti sosedovi hiši. Stopinje njegove so bile počasne in možarske, in vsa hoja je bila postavna.

„Kam pa greš, Ivan?“ zalotijo ga oče.

„Prešiče kupovat.“

V odraslem „svetu“ in v postavnem moškem življenju si je izbiral naš Ivan svoje vzore.

Tako delajo otroci! Radi posnemajo odrastle; mi odrastli pa kopravimo nazaj po detinskih letih.

Bilo je pravistega leta. Velikanoč se je bližala. To so pa važni prazniki za cerkvene strežnike. Sosebno velika sabota jim da mnogo opraviti. Blagoslovljeni ogenj je treba raznesti po župniji, z gospodom treba iti, ko gredo blagoslavljat velikonočno jagnje, in proti večeru še slovesni izprevod. Koliko opravila! Koliko skrbi!

Ivan je bil poglavar vseh strežnikov. Skrbi so pa skrbi — nadležno breme. Kaj storiti? To, kar oče storé. Ivan razpiše sejo strežniškega zbora in pošlje vabila posameznim strežnikom, naj pridejo k seji, kjer se bodo dogovorili o delu in si razdelili opravila.

Tak mojster je naš Ivan. Cerkovnik Tičar pravi: „Ta bo še minister, ker ima um hudo bister.“

II.

Imel je pa Ivan gosposkega druga v bližnji grajščini na Smerečniku. Grofič Ervin, ljubeznjiv in bister deček, je bil ljubljenec očetov. Da bi se skrbno odgojil in izučil, so ga dali šolat v mesto, v zavod, ki so ga oskrbovali modri in pobožni možje. Toda mesto je mesto; zrak na Smerečniku in zrak v mestu sta pa različna kakor noč in dan.

Ervin je obolel. Skrbni gospodje pokličejo zdravnika. Kako sočutno je preiskaval ljubega Ervina, prijel ga za roko, potipal za žilo, vzela uro v roko, modro se držal in štel in štel. Doštel je, lice se mu je razjasnilo;

„Nič ne bo hudega, mali gospodek, čez par dni bodete že zopet poskočili na dvorišču“, je dejal in se smehljaje poslovil.

In res je bilo tako!

O Velikonoči je pa dospel Ervin na počitnice, in prav nič se mu ni poznalo, da bi bil kedaj kaj bolan.

Toda v gradu so imeli bolnika, ali bolje rečeno bolnico. Mala Elza je imela lepo, lepo punčko, in zdelo se je skrbni Elzi, da je nekaj časa sèm punčka bolj žalostnega obrazka, in da je pobita in otožna. Nekaj ji mora biti.

To svojo skrb razodene najprej bratcu.

„Nič se ne boj, grem po zdravnika.“

Ervin poišče v očetovi sobi očala stare gospe tete, nasadi jih nizko na nos, vzame še velik dežnik in prav počasnih in močnih korakov odide proti Elzini sobici. Mogočno potrka, odpre in postavno in resno stopi v sobo. Dežnik odloži, očala si obriše in se počasi pripravi, da si ogleda bolnico.

„Res, otožna je!“

Prime je resno za roko, izvleče uro iz žepa in šteje in šteje.

Elza, vsa v skrbih, gleda srpo v njegov obraz. O, da bi se gospod zdravnik nasmehnil, ko došteje.

In res, nasmehnil se je . . .

„Nič ne bo hudega, gospodična Elza! Gospodična Dorotejca se je malce prehladila. Tja k peči postavite postelj in dobro odenite ubožico, pa čaja, čaja, čaja . . . Čez dva dni, da je solnčno, jo peljete lahko že na vrt.“

In gospod doktor se je poslovil.

Dorotejci je pa res kmalu odleglo. Dober zdravnik je bil Ervin!

Mi le želimo, da bi bil županov lvan res kedaj — ne prešičji trgovec — ampak imeniten župan; grajščinski Ervin bo pa tedaj skorogotovo tako skrben zdravnik, kakor je bil ono Velikonoč.

Ferdinand Gregorec.

Ne zaupajte preveč pomladi.

Pomlad se je razcvetala.

Vedno sem jo težko pričakoval, in kaj bi je ne? Saj jo vendar vsakdo veselo pozdravi: bolnik in zdravi, otrok in odrasel, gospod in kmet. Bolnik upa, da bode zopet ozdravel. Otroci komaj čakajo dneva, ko bodo smeli iti na travnike in v gozd. Visoko v zraku hvali veseli škrjanček s svojim petjem dobrotljivega Stvarnika, da je zopet poslal sladko vesno na svet. Cvetje in trava se bujno razvija. Kmet poišče motiko, ki je že dolgo počivala med orodjem, in se napoti na njivo, da tam prekoplje trdo brazdo. Gospod obleče pomladansko obleko, vzame v roke palico, in hajd na prosto. Zdi se mu, da prosteje diha in se noga nič ne dotika zemlje.

Pomlad pa še posebno ugaja meščanom. Zakaj pa ranvo tem? Kako bi jim ne? Bolj kot kmet so morali čepeti doma. Po ulicah se je vlačila gosta megla, také da se ni videlo tri korake naprej. In ne veselil bi se, ko je prost te ječe?

A dasi je pomlad tako lepa, dasi nam prinaša toliko veselja, vendar ji ne smemo preveč zaupati. Zrak je še vedno mrzel, in zareditega se lahko prehladimo. Poslušajte, kakó sem jo jaz nekđaj izkupil.

Star sem bil kakih devet let. Torej že toliko pameten, da bi se bil lahko varoval. Imel sem dobrega prijatelja lvka. Bila sva iste starosti, in vedno sva bila skupaj. Nekđaj sva se dogovorila, da pojdeva prihodnjega dne po zvončke.

Takó se je tudi zgodilo. Drugega dne sva se zgodaj napotila v Križarjevo senožet.

Pomlad je bila še zgodnja, zato le malo zvončkov. Če sva zagledala katerega, sva hitro tekla ponj. Ali na žalost se je večkrat zgodilo, da ni dobil zvončka ne eden ne drugi. Kajti ko sva pritekla do njega, sva se vrgla nanj in ga hotela iztrgati drug drugemu. Na ta način sva ga seveda potrla in pokončala.

S tekanjem in ravsanjem sva se pa tudi utrudila in postalo nama je vroče. Sedla sva na tla, da si odpočijeva in se ohladi. To pa ni bilo prav. Tla so bila še mokra, midva pa vroča in prehladila sva se. Pričelo je naju zebsti in šla sva domov. Zvončkov nisva imela kaj prida.

„Kje si pa hodil?“ so me vprašali mati, ko sem prišel domov.

„Cingelčke“ sva trgala z lvkom“.

„Jaz ti bom dala „cingelčke“, poglej, kakšen si, ves blaten.“ Bil sem res blaten, travnik je bil namreč moker in midva sva se valjala po njem. In mesto zajtrka sem dobil — šibo.

Tistega dne zvečer sem pa začutil bolečine v grlu. Potožil sem to materi, ki so takoj spoznali, da sem se prehladil. Moral sem v posteljo. Dekla mi je skuhala lipovega čaja, in potil sem se vso noč. Zjutraj sem čutil že manj bolečin, drugi dan sem bil zopet zdrav, ali vendar sem moral ostati v postelji.

Drugače je bilo z lvkom. Tudi on je čutil bolečine, a v posteljo ni hotel, in še bolj se je prehladil. Drugo jutro že ni mogel govoriti, in bolečine v grlu so bile večje. Poslali so po zdravnika. A vsaka pomoč je bila zastonj. In čez nekaj dni je umrl.

Kdor je pameten, se pametno veseli pomladi, a se je tudi varuje. Ni vse zlato, kar se sveti.

Novinec.

Dve rožici.

Prišla je pomlad, zlatoovenčana pomlad. Na zbujenih poljanah so se dvigale začudeno zelene trave, dvigale se pisane rože. A ko so videle, da je prišla v resnici pomlad, se niso več čudile, ampak veselo so vzdrhtele in pozdravile pomlad: „Bog te sprimi, sestrica!“ . . . In ptiči so hiteli veselo nad zemljo, peli so in se pozdravljali z veselim žvrgolenjem: „Juhu, bratci, pomlad je, ej, pomlad!“ — Bele meglice so plavale pod čistomodrim nebom in zavidale zemlji blaženo srečo. Urno so hitele pod solnce, da bi ga zakrile; a solnce se je nasmehljalo in z gorkimi žarki razpršilo zavidne meglice . . .

Blažena pomlad je prišla tudi na mirno trato kraj Romanove hiše in poklicala v lepi svet dve marjetici, ki sta žalostni spali vso zimo v mrzli zemlji. Marjetici sta se hitro razvijali — iz mehkih listov je vzrastlo kmalu nežno stebelce, a vrh stebelca čez par dni še nežnejši popek, ki se je kmalu odprl in pokazal beli, mehki cvet marjetice. Prva je bila popolnoma bela kakor sneg, ki ravno pade, a druga je imela na robu rožno nadahnjen cvet.

In marjetici sta cveteli, lepo cveteli. Zlati solnčni žarki so ju grelj podnevi in varovali pred strupenimi vetrovi. In tudi tiha noč je skrbela za njiju, da ni prišla mrzla slana na trato in ni z morečim dihom uničila mladega življenja nežnih cvetic.

A ne samo solnčni žarki, ne samo tiha noč, ampak še nekdo drugi je skrbel in čuval nad cveticama. Bile so to štiri skrbne oči, štiri skrbne roke — Romanove Minke in Daničeve Franice, dveh deklic iz sosesstva. Obedve sta bili enako stari — sedem let je ravno minulo tisto pomlad, ko so ju bili prinesli od sv. krsta v Romanovo in Daničevo hišo.

Ni čudno tedaj, da sta bili Minka in Franica veliki prijateljici že tedaj, ko sta še po vseh štirih poizkušali meriti pot med Romanovo in Daničevo hišo. To pa tudi ni bilo tako težko, kot bi si marsikdo mislil. Saj

kovačev Tine je enkrat rekel, ko sem ga vprašal o tem: „Hm — enkrat so bili Romanov stric hudi, pa sem se potuhnil, pa sem skočil s praga, pa sem priletel z glavo v hišo strica Daničevega!“ —

Minka in Franica sta rastle in bili vedno večji prijateljici. Ko sta začeli lansko jesen hoditi v šolo, je vselej prišla Minka k Franici in odšli sta skupaj v šolo, in učili sta se skupaj in igrali sta skupaj in skakali skupaj — vse skupaj . . . Nekoč so ju gledali Romanov stric, ko sta pisali nalogo, pa so nažgali svoj vivček, pa so se namuznili zadovoljno in so rekli drugi dan Daničevemu stricu:

„Ti, najina otroka je Bog nama poslal samo v veselje. — Ej, v devetih farah jih ni takih, kot sta Franica in Minka!“

In Daničev stric so si ponosno zavihali brke in so dejali:

„Tisto pa, tisto! Šment, smeva biti vesela, da jih imava!“ . . .

Vso zimo sta pričakovali Minka in Franica tistih lepih dni, ko pride pomlad, ko bosta lahko trgali rožice. Ali tetka zima je le poredna! Ni marala iti, pa ni marala! — Toda naposled je vendarle pobrala svoj koš, kjer so bile na dnu dobro spravljene zadnje snežinke, in šla visoko na bele gore. Prišla je pomlad, zlatoovenčana pomlad, in Minka in Franica sta skakali od veselja. Hodili sta po polju in brali sta cvetice, hodili kraj gozda in poslušali ptičke, nazadnje pa sta tudi sami zapeli:

„Ko pomlad cvetoča pride . . .“

Njuni srebrni glaski so plavali čez zeleno polje in se razgubili v gozdu. Ptičke so utihnile za hip — morda so mislile v svojih zlatih srčkih: „Ej, Minka in Franica pojeta! Ej, ej . . .“

Z veselim smehom sta prišli deklici nazaj na trato, ki se je razprostirala za Romanovo hišo, in sta se vsedli k marjeticam.

„Ti, tale je moja . . . belica.“

Temnolasa Minka je pobožala svojo ljubljenko rahlo z drobnim prstom in pogledala Franico.

„Ti, ta-le pa moja . . . rdečka!“

In plavolasa Franica je tudi pobožala svojo marjetico z drobnim prstom, dahnila vanjo in kramljala: „O, ti rdečka rdečkasta, kako si ti slaba! Prav, prav malo sem pihnila vate, pa si se že stresla! Kaj, ko bi prišel kak veter, kaj rdečka rdečkasta? Pa bi šla tvoja glavica! . . . Pa le nič se ne boj — Franica te ima rada, in veter se boji Franice, ti rdečka rdečkasta.“

In črnolasa Minka je tudi kramljala: „O ti belica belkasta, kako pametna si ti! Tako lepo gledaš solnce in se mu smehljaš! — Daj no, poglej še mene in se mi nasmehljaj, belica belkasta . . . Minka, čuj, belica se mi je pa nasmehljala!“

„Meni se je pa rdečka!“ je vzkliknila Franica in še nežneje božala rdečko.

A približal se je večer in Franica se je morala ločiti od svoje belice; kajti prišli so Romanova teta in so poklicali hčerko domov k večerji. Minka je pobožala zadnjič svojo ljubljenko in odhitela naglih korakov v hišo. In prišli so tudi Daničeva teta in Franica je morala pustiti svojo rdečko. —

Tako se je ponavljalo vsak dan v prvih trenutkih blažene pomladi, ki so bili tako prijazni, tako veseli za Minko in Franico. Toda to je bilo le v začetku — kmalu, kmalu so prišle zavidne meglice med deklici in meglice so rodile veliko žalost za Minko in Franico . . .

* * *

Bilo je nekega četrtega popoldne. Solnce je sipalo blagodejne žarke na zemljo, polja so bila pokrita z zelenjem, in po gozdovih je vse brstelo. Vsem je bilo tako prijetno, tako mehko v teh žarkih, in Zimov ded so sedeli vsi radostni na klopi pred hišo in so vlekli iz ljubega vivčka. Gosti dimovi oblaki so plavali okrog njih in dedku je bilo vedno veselejše okrog srca . . .

Na trati sta sedeli, kakor navadno, Minka in Franica pri svojih marjeticah, ki sta se že razvili popolnoma. Belica je bila popolnoma bela, a rdečka je dobila bolj jasne robove.

Deklici sta kramljali in kramljali s svojima ljubljenkama in bili sta veseli. — A naposled je prišla, ne

vem, kaka muha Franici v glavo, da je rekla: „Ti, Minka, moja rdečka je lepša kot tvoja belica!“

Minka se je začudila in uprla v Franico svoje velike, temne oči: „Ja? . . .“ A hipoma jo je ujezilo, ko je pogledala na svojo ljubo belico.

„Naká — moja je lepša, vsa je bela; a tvoja rdečka je tudi bela, pa je na robu rdeče umazana!“

In Franici je bilo težko v srcu, da si upa kdo reči, da je njena rdečka umazana.

„Ti, Minka, tvoja belica pa je umazana, vsa umazana . . . umazana kakor ti!“

Vprvič se je vnel med deklicama prepir, in ta je postajal vedno bolj pekoč — beseda za besedo je letela od belice pa do rdečke, vsaka bolj pikra . . . in konec prepira je bil — konec prijateljstva med Minko in Franico.

„Jaz te ne pogledam več, ker si umazana“, je je rekla Franica in hitela jezna domov.

„Jaz pa tebe ne, ker si neumna“, je rekla Minka in letela še hitreje domov . . .

Romanov stric so nažgali svoj vivček in migali vsi začudeni z glavo, ko so videli drugi dan Minko, da se sama uči. Migali so z glavo in si mislili: „Ej, ej — to pa ni nič dobrega! Nekaj se je moralo dogoditi med njima.“ — Odkašljali so se in vprašali hčerko:

„Ti, Minka, zakaj pa ne greš k Franici?“

Temnolasa Minka je zardela in zajecljala: „Ne . . . ne grem . . . Moram se sama učiti.“

„Pa ti je Franica kaj naredila?“ so povprašali dalje Romanov stric.

„Naká — nič mi ni naredila . . .“

A Romanov stric so vednobolj migali z glavo in stopili so tja k Daničevim. Našli so Daničevega strica na pragu in so mu rekli:

„Ti, kaj pa imata otroka, da se več ne učita skupaj?“

„Ne vem“, so odvrnili Daničev stric. „Hm, že sam sem vprašal Franico, ker se mi je čudno zdelo. Pa ne mara nič povedati, prav nič! Treba bo poizvedovati . . .“

(Konec prih.)

Kratkočasnica.

Učitelj posvari učenca, ki šepeta: „Bodi že vendar tiho!“
 — Učenec: Prosim, gospod učitelj, vsi so slišali, da nisem rekel
 niti besedice!^a J. K.

Rešitev obeliska v štev. 3.:

A
 A n a
 a n g e l
 d r e v o
 p a l e c
 l a j n a
 r o č a j
 b r e z a
 s o k o l

Prav so rešili: Vrečko Zdenka in Franc v Celju; Borušak Ivan, učenec VI. razr. v Trbovljah; Stelcar Josip, sluga kn. šk. pisarne v Mariboru; Fatur Slavko, Likar Stanko, učenca na Rakeku; Blumer Marijanka in Kunšt Mici, učenki IV. razr. v Št. Pavlu v Sav. dolini; Gajski Martin in Omerza Martin, prvošolca; Matkovič Martin, učenec IV. razr. v Novem mestu; Ješe Leopoldina, učenka III. razr. v Kranju; Marinko J. in Dixelj Ivan, gimn. v Novem mestu; Furlan Marija, Črničgoj Marija, Furlan Ana, Čigon Pepina, Vovk Natalija, Vovk Ivanka, Rapotec Jelka, učenke dekl. šole sv. Cirila in Metoda v Trstu; Mohorič M., Špunt Lojzika, Papler Micika, Masterl Frančiška, Zakotnik Marica, Koman Cilka, učenke V. razr., Hafner Tinka, Oblak Betka, Legat Franica, učenke IV. razr., Sušnik Ivana in Marinka, Rihtarčič Marijanica, učenke III. razr. zunanje uršulinske šole v Loki; Černe Lenčka in Vilfan Tončka, samostanski gojenki v Šmihelu pri Rudolfovem; Chrobath Mirko, dijak (III. b) v Kranju; Ručigaj Albina, učenka III. razr. v Kranju; Lavrenčič Josip, drugošolec v Gorici; Rajšter J., Kmet Minka, Klofutar Dora, Jankovič Pepika, Rotar Cecilija, Kovačič Karolina, Kobi Antonija, Globočnik Fina, Grlic Katarina, Ljiljeg Marg., Luxa Hermen., Gorup Ida in Marica, Weinberger Ana, gojenke; Čop Anica, Fock Mimi, Gradšnik Olga, Polak Vida, Kuralt Marija, Vilman Marija, Kamnar Marija, Prevc Matilda, Domjanič Mira, Rant Reza, Tramte Marija, Borri Marija, Smid Martinka, Ježovnik Slava, Šolar Jerica, Porenta Ivana, Sušnik Katinka, učenke II. razr. meščanske šole v Škofji Loki; Dembscher G., Guzelj St. in Smola Jožko, Kramarič, Windischer, učenci v Novem mestu; Fratina Ludovik, Caharija Ivan in Zarnik Gregor, dijaki na c. kr. pripravnici v Podgori; Albreht Ivan, dijak v Kranju; Beč Janez, učenec v Kamniku; Bratina Franc in Klemenčič Anton, učenca V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju; Kogovšek Jakob v Dravljah; Tavčar Mira, šolska voditeljica, Ambrozič Ivanka, Koman Dragica, Staniša Anica in Pepka, Gosenca Francka, Kralj Mici in Mimi, Bačar Micika, Lenarčič Micika, Mrvič Slavko, Radvičević Ivan, Umek Lojzek, Brudar Jožko, učenci v Podgradu pri Rudolfovem; Scheligo Irma, nadučit. hčerka pri Sv. Jedrti nad Laškim; Stele Marija in Kenda Antonija, učenki V. razr. v Mekinjah; Trobey Pepca in Mimi, Vranjek Tina, Jezernik Jerica, učenke v Št. Ilju pod Gradščem; Orehek Bogdana in Ivanica, Bergant Anica, učenke V. razr. v Škofji Loki; Sunčič Ivana, Slavič Tončka in Zefka, Kolmanič Ter., Stanetič Matilda, Kosi Tilika, Ostrc Micka in Zajtl Lojzika, učenke V. razr. pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Svetina Franci in Ida, učenca v Pliberku; Gregorič Vera, učenka III. razr. na c. kr. vaonici v Ljubljani; Beč Janez in Dornik Ivan, učenca IV. razr., Novak Ferd., Orašek Janko, Gerčar Ant., Narad Janez, Anžič Janez, učenci III. razr. v Kamniku; Štrifot Stanko, II. b. v Ljubljani; Schweiger Frida, učenka II. razr. v Trzinu; Žargl Ivan, učenec III. razr. v Kamniku; Budja Micika in Ostrc Anica, učenki V. razr. pri sv. Križu blizu Ljutomera; Mastnak Viktor in Fr. Cevc, učenca V. razr.; Pohlina Maks, učenec IV. razr.; Nastran Ciril, Naglič Karol, Valjavec Fr., učenci III. razr.; Korbar Fr. in Lah Fr. učenca II. razr. v Kamniku; Vrezec Minka in Stanko, učenca v Ribnem pri Bledu; Brgant Ljudevit, mladenič pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Žargl Mici, učenka VII. razr. pri čč. uršulinkah v Mekinjah; Pušenjak Milka, učenka realne v Ljutomeru, in Pušenjak Stanko, učenec na Cvenu; Vizjak Stanko, učenec v Ljubečni; Pitschman Edvard, učenec IV. razr. v Kamniku; Caf Alojzija, Rotman Julijana, Bauman Alojz, učenci pri sv. Juriju v Slov. Goricah (ena beseda bi morala biti nekoliko drugače); Bernik Janez, Potočnik Martin, Tavčar Jakob in Jožef, Kokalj Janez, Habjan Ignacij, učenci pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Pohlina Maks, učenec IV. razr. v Kamniku; Sever Minka, učenka II. razr. v Ljutomeru; Jeglič Minica in Zorka, Haslinger, uč. na Rakeku.